

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/222/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418202331
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4418202331.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobkyne: O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX/XX, XXX XX J., zastúpenej: JUDr. Jana Kubáňová, advokátka so sídlom Cintorínska 5, 949 01 Nitra, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie sumy 7.100 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 20. februára 2019 č.k. 17Csp/56/2018-150, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7.100 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.100 eur od 26.06.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Druhým a tretím výrokom určil, že zmluvné podmienky v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.01.2014 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur“ a v znení: „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur“ sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorom bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným rozhodnutím. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. k), 5, 6, 7, § 53b ods. 1, § 54 ods. 1, 2, 3, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 563, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), § 9 ods. 1, 2, 6, 7, 9, 10, § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., čl. 3 bod 1, 2 smernice rady 93/13/EHS.

1.2. Zistil, že právny predchodca žalobkyne C. C., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, uzatvoril dňa 11.06.2013, ako dlžník, so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (zmluva č. 1), na základe ktorej mu bol poskytnutý spotrebiteľský bezúčelový úver vo výške 600 eur v hotovosti, ktorý sa zaviazal vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur, spolu čiastku 1.176 eur do 19.06.2014 na účet veriteľa s tým, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti nastanú 19.06.2014. Celkové náklady spotrebiteľa boli tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru (234,90 eura) a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy vo výške 341,10 eura. Výška RPMN bola 96 % a priemerná hodnota RPMN bola 39,20 %. Právny predchodca žalobkyne svojím podpisom potvrdil prevzatie peňažných prostriedkov v hotovosti dňa 11.06.2013. Za žalovanú bola zmluva uzatvorená mandatórom na základe mandátnej zmluvy K. I. s miestom podnikania v R. U. zapísaná v reg. NBS-XXXXXX. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru (ďalej VP). Podľa čl. 7 VP sa zmluvné strany dohodli pre prípad nezaplatenia úveru do lehoty dohodnutej v zmluve zaplatiť zmluvnú pokutu vo

výške 33 eur a za každú zaslanú upomienku čiastku 10 eur do 5 dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu. Čl. 15. VP upravoval oprávnenie spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzatvorenia zmluvy. Čl. 5 a 6 VP upravoval predpoklady výpočtu RPMN. Podľa žiadosti o úpravu splátkového kalendára k zmluve č. XXXXXXXXXX z 14.11.2013 dlžník žiadal o spoplatnenú úpravu splátkového kalendára 1 mesiac za poplatok 96 eur, ktorý sa dlžník zaviazal uhradiť do 7 dní od podpísania žiadosti. Podľa žiadosti o úpravu splátkového kalendára k zmluve č. XXXXXXXXXX z 07.07.2014 dlžník žiadal o úpravu splátkového kalendára formou odloženia splátok o 60 dní tak, aby dátum prvej posunutej splátky bol 08.08.2014 z dôvodu práceneschopnosti. Na zabezpečenie vyššie uvedenej zmluvy uzatvoril právny predchodca žalobkyne ako záložný dlžník so žalovaným ako záložným veriteľom Zmluvu o zriadení záložného č. 182/2015- ŠTE (záložná zmluva 1) k nehnuteľnostiam v tom čase vo vlastníctve právneho predchodcu žalobkyne.

1.3. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobkyne uzatvoril dňa 23.01.2014, ako dlžník, so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (zmluva č. 2), na základe ktorej mu bol poskytnutý spotrebiteľský bezúčelový úver vo výške 300 eur v hotovosti, ktorý sa zaviazal vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur, spolu čiastku 588 eur do 19.01.2015 na účet veriteľa s tým, že doba trvania zmluvy a o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti nastanú 19.01.2015. Celkové náklady spotrebiteľa boli tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru (117,45 eura) a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 170,55 eura. Výška RPMN bola 96 % a priemerná hodnota RPMN bola 50,91 %. Právny predchodca žalobcu svojím podpisom potvrdil prevzatie peňažných prostriedkov v hotovosti dňa 23.01.2014. Za žalovanú bola zmluva uzatvorená mandatórom základe mandátnej zmluvy K. I. s miestom podnikania v R. U. zapísaná v reg. NBS-XXXXXX. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru (ďalej len „VP“). Podľa čl. 7 VP sa zmluvné strany dohodli pre prípad nezaplatenia úveru do lehoty dohodnutej v zmluve zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33 eur a za každú zaslanú upomienku čiastku 10 eur do 5 dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu. Čl. 15. VP upravoval oprávnenie spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzatvorenia zmluvy. Čl. 5 a 6 VP upravoval predpoklady výpočtu RPMN. Na zabezpečenie vyššie uvedenej zmluvy uzatvoril právny predchodca žalobkyne ako záložný dlžník so žalovaným ako záložným veriteľom Zmluvu o zriadení záložného č. 176/2015- RAČ (záložná zmluva 2) k nehnuteľnostiam v tom čase vo vlastníctve právneho predchodcu žalobkyne.

1.4. Podľa Osvedčenia o dedičstve spísanom na notárskom úrade notára JUDr. S. E. dňa 06.04.2016 pod sp.zn. 16D 1388/2015, Dnot 240/2015 bola medzi dedičmi uzatvorená dohoda o vyporiadaní dedičstva, podľa ktorej aktíva ako aj pasíva dedičstva nadobudla manželka poručiťela O. C.ová, nar. XX.XX.XXXX. so zodpovednosťou za dlhy dedičstva podľa § 470 odsek 1 OZ, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.04.2016. Pasíva dedičstva okrem iného predstavovala pohľadávka žalovanej ku dňu smrti poručiťela zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX v sume 2.279,32 eura a zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX v sume 1.622,65 eura. Podľa zmluvy o pôžičke z 03.07.2017 uzatvorenej medzi veriteľom Mgr. K. J. a žalobkyňou, ako dlžníčkou, veriteľ poskytol dlžníčke bezúročnú peňažnú pôžičku vo výške 8.000 eur tak, že sumu 5.111,36 eura poukázal priamo na účet žalovanej s variabilným symbolom XXXXXXXXXX a časť vo výške 2.888,64 eura na účet žalovanej s variabilným symbolom XXXXXXXXXX, pričom dlžníčka sa zaviazala pôžičku vrátiť veriteľovi do 31.03.2018. K. J. dňa XX.XX.XXXX vykonal vklady v prospech účtu spoločnosti Pohotovosť s.r.o. s VS XXXXXXXXXX vo výške 2.888,64 eura a s VS XXXXXXXXXX vo výške 5.111,36 eura.

1.5. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobkyne uzatvoril so žalovanou dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré posudzoval ako zmluvy spotrebiteľské. Preto podrobil súdnej kontrole ustanovenia oboch zmlúv či nie sú v rozpore s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 10.06.2013 do 30.04.2014 a s ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného od 01.03.2012 do 30.09.2013 ako aj od 01.10.2013 do 31.05.2014.

1.6. Námiety žalobkyne o absencii náležitostí v zmluvách vyhodnotil tak, že obe zmluvy obsahujú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., keď v nich je uvedené, že išlo u o úver bezúčelový a spotrebiteľský. Čo sa týka absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. konštatoval, že obe zmluvy obsahujú meno a priezvisko finančného agenta K. I., miesto podnikania s označením R. U. ako aj číslo finančného agenta pod ktorým je zapísaný v registri NBS - 132655 a vyslovil názor, že takéto označenie finančného agenta je dostačujúce a nie je v rozpore s uvedeným ustanovením. K údaju o konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že žalovaná tvrdila, že právny predchodca žalobkyne uzatvoril dohodu o plnení v splátkach,

ktorú nepredložila, predložila dohodu o úprave splátkového kalendára z 14.11.2013, v ktorej dlžník žiadal o odklad splátky o 1 mesiac a žiadosť o úpravu splátkového kalendára z 07.07.2014 odloženie splátok o 60 dní. Preto dospel k záveru, že údaj o konečnej splatnosti bol dohodnutý v zmluve č. 1 na 19.06.2014. Pri zmluve č. 2 uviedol, že žalovaná tvrdila, že právny predchodca žalobkyne uzatvoril dohodu o plnení v splátkach, ktorú nepredložila. Preto dospel k záveru, že údaj o konečnej splatnosti bol dohodnutý v zmluve č. 2 na 19.01.2015. Čo sa týka náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. poukázal na to, že neoddeliteľnou súčasťou oboch zmlúv o spotrebiteľskom úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré v bode 5 a 6 upravovali predpoklady výpočtu RPMN a zároveň obsahovali aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere z 11.06.2013 (zmluva č. 1) a z 23.01.2014 (zmluva č. 2), ktoré boli predložené žalovanou, pričom ich prevzatie právny predchodca žalobkyne potvrdil podpisom. K absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 1 sa jednalo o úver, ktorý mal byť splatený jednorázovo do termínu určeného v zmluve t.j. 19.06.2014 (zmluva č. 1) a do 19.01.2015 (zmluva č. 2), preto túto náležitosť nepovažoval pre tento typ zmluvy za opodstatnenú.

1.7. Vzhľadom k spotrebiteľskému charakteru poskytnutých úverov súd prvej inštancie skúmal výšku RPMN, ktorá bola uvedená v zmluve 96 % a úrokovú sadzbu dohodnutú vo výške 39,15 % ročne. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odplata nesmie podstatne presahovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri zmluve č. 1 zistil, že ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v júni 2013 bola podľa štatistických údajov NBS vo výške 16,41 %. Pri zmluve č. 2 zistil, že ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v januári 2014 bola podľa štatistických údajov NBS vo výške 15,76 %. Keďže výška RPMN predstavovala pri oboch úveroch 96 % t.j. takmer 100 % poskytnutého úveru, považoval dohodnutú RPMN za RPMN v neprospech spotrebiteľa a dohodu o RPMN za dohodu v rozpore s dobrými mravmi, a teda v podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d) poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

1.8. Poukázal na skutočnosť, že sporné úvery boli právnomu predchodcovi žalobkyne poskytnuté pri ročnej úrokovej sadzbe 39,15 % a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou 341,10 eura a 170,55 eura. Podľa priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk priemerná úroková miera z úverov do 1 roka v čase uzavretia zmluvy o úvere bola v hodnote 14,70 % ročne a 12,35 % ročne. Dojednanie v oboch zmluvách o úvere o takto vysokej odmene za poskytnutý úver považoval súd prvej inštancie pre rozpor s dobrými mravmi za neplatné, pretože dohodnutá odmena je zjavne vyššia ako bola priemerná úroková sadzba poskytovaná obchodnými bankami v uvedenom období.

1.9. Konštatoval, že obe zmluvy ako aj zmluvné dojednania, sú na predpísaných a pripravených formulároch, ktoré spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť alebo zmeniť a s drobnými písmenami. Z uvedeného dôvodu určil, že zmluvná podmienka v bode 1 zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX v znení „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Z rovnakého dôvodu určil, že zmluvná podmienka v bode 1. zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX v znení: „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Konštatoval, že tieto podmienky sú podľa § 53 ods. 5 OZ neplatné.

1.10. K obrane žalovanej, podľa ktorej žalobkyňa v dedičskom konaní pravosť a výšku pohľadávok nenapadla, čím v plnom rozsahu pohľadávky uznala súd prvej inštancie uviedol, že notár v dedičskom konaní neskúma pravosť a výšku pohľadávky prihlásenej do dedičského konania, ale vychádza z oznámení príslušných veriteľov. Nepopretie pohľadávky dedičom nemá právny následok v podobe uznania dlhu. Podľa § 558 OZ pre perfektnosť uznania dlhu Občiansky zákonník vyžaduje písomnú formu uznania dlhu a prísľub dlžníka, že svoj dlh zaplatí, t.j. v čase uznania dlhu musí existovať dlh samotného dlžníka. V konkrétnom prípade dedička v zmysle Osvedčenia o dedičstve spísanom na notárskom úrade notára JUDr. S. E. dňa XX.XX.XXXX pod sp.zn. 16D 1388/2015, Dnot 240/2015 uznala súpis aktív a pasív dedičstva (ktoré pasíva neboli dlhmi dedičky) sa až v zmysle právoplatnosti vyššie uvedeného dedičského rozhodnutia t.j. od XX.XX.XXXX stala dlžníčkou žalovaného a teda vstúpila do práv a povinností poručiteľa. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa (prostredníctvom K.a J.a) vykonala úhrady v prospech účtu žalovaného spolu vo výške 8.000 eur v prospech oboch vyššie uvedených zmlúv.

1.11. Keďže súd prvej inštancie považoval obe úverové zmluvy za bezúročné a bez poplatkov a mal preukázané, že žalobkyňa uhradila žalovanému na obidve zmluvy spolu sumu 8.000 eur, dospel k záveru, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila o sumu 7.100 eur, predstavujúcu rozdiel medzi zaplatenou sumou a skutočne poskytnutou výškou úveru. Preto priznal žalobkyňi nárok z titulu bezdôvodného

obohatenia vo výške 7.100 eur. Zároveň zaviazal žalovanú na zaplatenie úroku z omeškania, pretože mal preukázané, že žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou dlhu prvého dňa po doručení žaloby. 1.12. Zaoberal sa vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovanej. Konštatoval, že žalovaný získal bezdôvodné obohatenie prijatím plnenia žalobkyne dňa XX.XX.XXXX a vtedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu a o jeho výške, preto žaloba podaná na súd dňa 04.05.2018 bola podaná pre uplynutím objektívnej aj subjektívnej premlčacej doby.

1.13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, pretože žalobkyňa bola v spore v plnom rozsahu úspešná. Uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

2.1. Žalovaná podala v zákonnej lehote odvolanie a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žiadala úhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania.

2.2. Namietala, že nedošlo k naplneniu dôvodov podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., preto nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Poukázala na obsah zmlúv o úvere č. XXXXXXXXXX z 11.06.2013 a č. XXXXXXXXXX z 23.01.2014. Zopakovala svoje tvrdenie, že v prípade oboch zmlúv bola v rovnaký deň uzatvorená dohoda o plnení v splátkach, na základe ktorej sa spotrebiteľ zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12 pravidelných mesačných splátkach. Pri zmluve č. XXXXXXXXXX v splátkach vo výške 98 eur vždy k 19. dňu v mesiaci počnúc dňom 19.07.2013, pri zmluve č. XXXXXXXXXX v splátkach vo výške 49 eur vždy k 19. dňu v mesiaci počnúc dňom 19.02.2014. Tvrdila, že každá uvedená splátka bola prednostne započítavaná na istinu, potom na poplatok a úroky, o čom bol klient informovaný ústne. Zákon vyžaduje obligatórne uvedenie úrokov a iných poplatkov, nie prerozdelenie splátky. K tomu poukázala na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/2015 a na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/375/2017-86 z 22.03.2018. Tvrdila, že druh spotrebiteľského úveru a predpoklady použité na výpočet RPMN boli uvedené v prílohe Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že RPMN v zmluvách bola uvedená nesprávne, mala svoje tvrdenie preukázať. Za nedôvodné považovala tvrdenie žalobkyne o absencii údajov o finančnom agentovi, keďže na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú zrozumiteľne, určito a jasne uvedené údaje o finančnom agentovi s uvedením mena, priezviska, miesta podnikania a číslom, pod ktorým je vedený v zozname finančných agentov NBS. Vzhľadom k uvedenému tvrdila, že si splnila všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto nie je možné zmluvy o úvere považovať za bezúročné a bez poplatkov. S poukazom na Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 12 Cmo 95/2005, tvrdila, že ak žalobkyňa namieťa výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá podstatne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov.

2.3. Tvrdila, že slovenské právo poplatok za spracovanie zmluvy pripúšťa, pričom poplatok za poskytnutie úveru nie je neprimerane vysoký, keďže žalovaná je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú vyššie oproti bankám. Poplatok v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže voči jeho výške nenamietal, zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od žalovaného prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o úvere, ktoré nevyužil. K tvrdeniam žalobkyne týkajúcim sa konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, opätovne poukázala na Rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 C-42/15. K administratívne poplatku zopakovala, že právna úprava účtovaniu poplatkov výslovne nebráni. Navyše v čase uzavretia zmluvy o úvere nebola právnym predpisom stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Pokiaľ ide o ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, tvrdila, že pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Definovanie výšky odplaty odkazom na údaje bánk bolo možné len na základe § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného do 31.10.2008 alebo do 31.05.2010. Navyše prevýšenie odplaty je možné a zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. Opätovne poukázala na Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 12 Cmo 95/2005 a tvrdila, že s jeho názorom sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodiť ani zo zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý v článku 9 ods. 10

explicitne zakazuje len poplatok alebo náhradu nákladov len za vedenie, evidenciu, správu úveru, resp. účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere. Poukázala na rozhodnutie Spolkového súdneho dvora sp.zn. XI ZR 3/10 zo dňa 07.12.2012, ktorý výslovne judikoval, že poplatok za uzatvorenie zmluvy o stavebnom sporení je prípustný. Z uvedených dôvodov namietala, že administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou nie je neprijateľná zmluvná podmienka. Poukázala na Článok 4 odsek 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktoré bolo implementované do nášho právneho poriadku prostredníctvom ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tvrdila, že predmetom prieskumu nemôžu byť zmluvné dojednania týkajúce sa primeranosti ceny.

2.4. Namietala, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon, keďže plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, z právneho dôvodu, ktorý neodpadol a majetkový prospech získala žalovaná z poctivých zdrojov. Žalobkyňa nepreukázala, že žalovaná suma pozostáva len z úrokov a poplatkov spojených s poskytnutím úverov, navyše do celkovej sumy zarátala aj zmluvnú pokutu vo výške 312 eur, trovy mediačného konania vo výške 203,37 eura k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX a vo výške 171,51 eura k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX, ktoré bol dlžník povinný hradiť v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a poplatkov za posun splátkového kalendára vo výške 96 eur k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX. K poplatku za úpravu splátkového kalendára uviedla, že Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zverejnila zoznam poplatkov, ktoré sa do výpočtu RPMN nezahŕňajú. Medzi tieto poplatky boli zahrnuté poplatky za zmenu zmluvných podmienok na žiadosť klienta, poplatky za nedočerpanie poskytnutého úveru, poplatky za navýšenie úveru, poplatky za expresné spracovanie úveru, poplatky za prevod peňažných prostriedkov súvisiacich so splácaním úveru, poplatky za nepovinné poistenie k úveru, poplatky a sankcie v prípade neplatenia alebo omeškania úveru, notárske poplatky, ktoré vzniknú veriteľovi, preto poplatok za expresné spracovanie úveru nepredstavuje odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov a RPMN uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere je správna.

2.5. Tvrdila, že zmluvná pokuta 312 eur bola dohodnutá vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere a sú vytlačené na zadnej strane každého rovnopisu zmluvy o úvere. Tvorí paušalizovanú náhradu škody a predstavuje pokutu pre prípad omeškania dlžníka, ak tento dlžník následne plní omeškanú splátku k rukám mandátára žalobcu, ktorý musí za dlžníkom vycestovať a cestovné náklady sú vyššie ako výška tejto zmluvnej pokuty. Predstavuje jeden zo zabezpečovacích inštitútov.

2.6. Namietala, že v dedičskom konaní po dlžníkovi, v ktorom si prihlásila pohľadávku vo výške 2 279,32 eura zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX a vo výške 1 622,65 eura zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, žalobkyňa pravosť a výšku nenapadla a jej nároky v plnom rozsahu uznala. Uvedené dedičské rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a je exekučným titulom, preto žalobkyňa nemá nárok na vrátenie sumy priznanej žalovanému osvedčením o dedičstve.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že je nedôvodné. Stotožnila sa s napadnutým rozsudkom, ktorého právne argumenty korešpondujú s jej argumentáciou. Poukázala na svoje podania v konaní. Dojednané zmluvné podmienky sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou a preto sú neplatné. Navrhovala napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal. Dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

6. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

7. V danej veci je predmetom konania nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.100 eur voči žalovanej. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel. Podľa § 298 CSP aj bez návrhu vyslovil, že zmluvné podmienky v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.01.2014 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur“ a v znení: „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur“ sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Na odvolanie žalovanej bol rozsudok súdu prvej inštancie predmetom skúmania odvolacím súdom.

8. Súd prvej inštancie podrobil obidve zmluvy súdnej kontrole a posudzoval náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovení § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení ku dňu uzavretia oboch zmlúv. Pri tomto posudzovaní dospel k právnemu záveru, že obe zmluvy obsahujú náležitosti stanovené v ustanovení § 9 ods. 2 druh spotrebiteľského úveru - spotrebiteľský úver (písm. a), identifikačné údaje veriteľa - presné označenie finančného agenta menom, priezviskom, miestom podnikania a číslom (písm. b), termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru - 1. zmluva 19.06.2014, 2. zmluva 19.01.2015 (písm. f), všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov v čl. 5 a 6 Všeobecných podmienok (písm. j). K splátkam (§ 9 ods. 2 písm. k) uviedol, že obidva úvery mali byť splatené jednorazovo. Z uvedených dôvodov tvrdenia žalobkyne o absencii zákonom stanovených náležitosti v zmluve nepovažoval za dôvodné. Tieto závery súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správne, preto sa s nimi stotožňuje.

9. Súd prvej inštancie v rozsudku tiež určil, že zmluvná podmienka v bode 1 zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX v znení „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur“ a zmluvná podmienka v bode 1. zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX v znení: „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur“ sú neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné. Aj týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje.

10. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia oboch zmlúv), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

11. Súd prvej inštancie ďalej posudzoval výšku RPMN, ktorá bola uvedená v zmluve 96 % a úrokovú sadzbu dohodnutú vo výške 39,15 % ročne. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odplata nesmie podstatne presahovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri zmluve č. 1 zistil, že ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v júni 2013 bola podľa štatistických údajov NBS vo výške 16,41 %. Pri zmluve č. 2 zistil, že ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v januári 2014 bola podľa štatistických údajov NBS vo výške 15,76 %. Keďže výška RPMN predstavovala pri oboch úveroch 96 % t.j. takmer 100 % poskytnutého úveru, považoval dohodnutú RPMN za RPMN v neprospech spotrebiteľa a dohodu o RPMN za dohodu v rozpore s dobrými mravmi, a teda v podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d) poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedených dôvodov žalobe vyhovel. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie nestotožňuje. V tomto smere odvolací súd uvádza, že RPMN nie je údaj, na ktorom by sa strany zmluvy mali dohodnúť. Ročnú percentuálnu mieru nákladov zákon č. 129/2010 Z.z. definuje v § 2 a jej výpočet je stanovený v § 19. Ide o údaj, ktorý vychádza z údajov v zmluve a musí sa vypočítať zákonom predpísaným spôsobom a takto vypočítaný vyjadruje ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru (§ 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z.). Teda sú to všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ v súvislosti so zmluvou zaplatiť a sú veriteľovi známe. K nesprávne uvedeniu ročnej percentuálnej miery nákladov potom môže dôjsť z rôznych dôvodov, napríklad ak veriteľ neposkytne dlžníkovi úver v plnej výške z dôvodu odpočítania rôznych poplatkov spojených s úverom, prípade nezapočíta do RPMN náklady spojené s rôznymi doplnkovými službami. Uvedenie nesprávnej RPMN v zmluve v neprospech spotrebiteľa však znamená, že v zmluve je uvedená nižšia RPMN, ako by v

skutočnosti podľa údajov v zmluve mala byť. Zo zisteného skutkového stavu nevyplýva záver, podľa ktorého bola RPMN v niektorej zo zmlúv o úvere uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa. Samotná skutočnosť, že RPMN bola vysoká (96 %) totiž ešte neznamená, že bola uvedená nesprávne a navyše aj v neprospech spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov považuje odvolací súd právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého sú poskytnuté úvery bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. za nesprávny.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia oboch zmlúv), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia oboch zmlúv), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

14. Súd prvej inštancie ďalej posudzoval jednotlivé náklady, ktoré spotrebiteľ mal v súvislosti s poskytnutými úvermi a ktoré ovplyvnili výšku RPMN. Bola to výška ročnej úrokovej sadzby pri oboch úverových zmluvách 39,15 % ročne, a administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 341,10 eura pri zmluve uzatvorenej 11.06.2013 a vo výške 170,55 eura pri zmluve uzatvorenej 23.01.2014, ktoré považoval za súčasť odmeny za poskytnutý úver v prospech veriteľa. Pri porovnaní s priemernými úrokovými mierami z úverov obchodných bánk do 1 roka v čase uzavretia zmlúv v hodnote 14,70 % ročne a 12,35 % ročne, dospel k záveru, že dojednanie v oboch zmluvách o úvere o takto vysokej odmene za poskytnutý úver je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, pretože dohodnutá odmena je zjavne vyššia ako bola priemerná úroková sadzba poskytovaná obchodnými bankami v uvedenom období. V tomto smere však opomenul aplikovať príslušné zákonné ustanovenia, z ktorých vychádzal pri posúdení neplatnosti dojednania o odplate za poskytnutý úver. Navyše sa nezaoberal tým, aký vplyv mal jeho záver o neplatnosti dohody o odplate za poskytnutý úver, vrátane neplatnosti dohody o úrokoch z úveru, na predmetné zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. i) a § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.

15.1. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že pri spotrebiteľských zmluvách je nevyhnutné prihliadať na inštítút dobrých mravov. Dobrými mravmi v občianskoprávných vzťahoch sa rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Konanie priečiace sa dobrým mravom podľa § 3 Občianskeho zákonníka, je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu, alebo jeho časti, podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ani ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nevylučuje aplikáciu § 3 Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o výšku odplaty za spotrebiteľský úver.

15.2. K tomu odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012 sp.zn. 5Cdo 26/2011), z ktorého vyplýva, že „Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú,

určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“.

15.3. Ustanovenie § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. stanovuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Absenciu niektorej z predpísaných náležitostí zákon v § 11 ods. 1 sankcionuje tak, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného odvolací súd vyslovuje záväzný právny názor, že neplatnosť dohody o úrokoch z úveru v spotrebiteľskej zmluve, má rovnaké následky, ako absencia údajov o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru v spotrebiteľskej zmluve podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z., čo zároveň má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže súd prvej inštancie sa v danej veci nezaoberal obidvomi zmluvami o spotrebiteľskom úvere z hľadiska vyššie uvedených hľadísk, následne už nevykonal náležité dokazovanie. A to napriek tomu, že vo veci ide o spotrebiteľský spor, v ktorom súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP).

16. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie sa bude opätovne zaoberať dôvodnosťou uplatneného nároku. Nakoľko v danej veci ide o spotrebiteľský spor, aj bez návrhu vykoná dôkazy, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Posúdi obidve zmluvy o spotrebiteľskom úvere z hľadiska platnosti dohody o odplate za poskytnutý úver, vrátane dohody o výške úrokovej sadzby, podľa ustanovení § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. V prípade, že opätovne dospeje k záveru, že ide o neplatné dojednania bude sa zaoberať otázkou vplyvu tohto záveru na poskytnuté spotrebiteľské úvery podľa § 9 ods. 2 písm. i) a § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Následne vo veci opätovne rozhodne, pričom bude viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v bode 15. Zároveň rozhodne aj o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).